

Jitík

Jitka Molavcová
ilustrace Vlasta Švejdová

SPORTOVCEM

bambóok®

Jitík

Jitka Molavcová
ilustrace Vlasta Švejdová

SPORTOVCEM

bambóok®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Jitka Molavcová

JITÍK SPORTOVCEM

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bamběok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

www.grada.cz

jako svou 7024. publikaci

Ilustrace Vlasta Švejdrová

Odpovědná redaktorka Helena Varšavská

Sazba a zlom Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Foto na obálce Irena Zlámalová

Počet stran 72

Vydání 1., 2018

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Grada Publishing, a.s., 2018

Cover Illustration © Vlasta Švejdrová

ISBN 978-80-271-2305-6 (ePub)

ISBN 978-80-271-2304-9 (pdf)

ISBN 978-80-271-0567-0 (print)

Obsah

Předmluva	6
Jitík se představuje	9
Jitík plave v bazénu	13
Jitík na kole	17
Jitík na koze	21
Jitíkovo koňské dobrodružství	25
Jitík střílí góly	31
Jitík se otužuje	35
Jak se Jitík naučil bruslit	39
Jitíkovi se nechce vstávat	43
Jitík na nebi	47
Jitík mezi koši	51
Co se mi zdálo o Jitíkovi	55
Novoroční příběh	59
Do nebíčka, nebo do peklíčka?	65

Předmluva

Dobrý den, děti. Dobrý den, tatínkové a maminky, dědečkové a babičky, strejčkové a tety, dobrý den vám všem, kteří máte rádi pohádkové příběhy a zároveň sport.

Knížka, kterou jste otevřeli, zahrnuje oboje. Proč? Jednak proto, že mám pohádky a sport ráda, dále proto, že sportovních pohádek je málo a chyběly mi, ale hlavně proto, že jsem se skamarádila s malým chlapcem, který se jmenuje Jitík. Byla jsem jeho jménem zaskočená...

Nikdy jsem takové jméno neslyšela. A protože já jsem Jitka a on Jitík, padli jsme si, jak se říká, do noty. A když jsme se začali potkávat častěji a já byla svědkem jeho sportovních úspěchů, ale i nerozvážností a dobrodružství, řekla jsem si, že by jeho příklad mohl

i ve vás vzbudit zájem o sport a zároveň vás varovat před věcmi, kterým byste se měli vyhýbat. Samozřejmě jsem se zeptala i jeho a dovolila se, zda bych jeho příběhy, které jsou někdy opravdu až neuvěřitelné, mohla vyprávět vám. Jitík ani chvílku neváhal a souhlasil. Nu, a tady jsou jeho sportovní zážitky...

Jitík se
představuje

Ptáte se, kdo je Jitík? Jeden malý chlapec, který bydlí v Praze a který si usmyslel, že vyhraje olympiádu. Bláznivý nápad, vím. Ale malý Jitík to myslí vážně. Navíc má až zázračný pohybový talent.

Jen považte. Už jako tříletý předhonal v běhu všechny žáky z nedaleké školy. Ve stejném roce přeplaval Vltavu z jednoho břehu na druhý a v zimě ve Střimově na svých malých lyžičkách proháněl zkušené lyžaře. Teď mu jsou čtyři, jezdí na malém horském kole, a když vám povím, že na něm vyjíždí a sjíždí petřínské stráně, nebudete mi to věřit, ale pravda to je. Poslední den roku se zúčastnil, jako nejmladší účastník, silvestrovského běhu pražskými Riegrovými sady... a zvítězil. Ale nejenom v dětské kategorii. Stal se absolutním vítězem celého závodu a překonal traťový rekord!

Teď jistě chápete, proč vám o Jitíkovi vyprávět prostě musím.

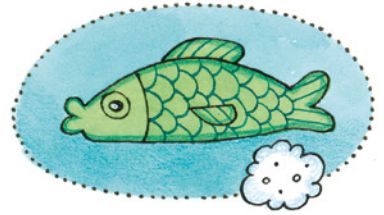
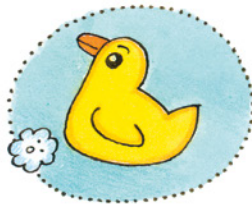

A tady je první příběh. Odehrál se na prahu nového roku. Jitík byl právě s tatínkem a maminkou u babičky v Harrachově. Když se dozvěděl, že se tam konají závody ve skoku na lyžích, rozhodl se, že se přihlásí. Snad nemusím dodávat, že to nikdy předtím nezkoušel a skoky na lyžích viděl pouze v televizi. Když pořadatelé uviděli malého chlapce, dali se do smíchu a nikdo jeho přání nebral vážně. Ale to neznali Jitíka.

Právě probíhal trénink na hlavní závod, a než se kdo nadál, stál Jitík na vrcholu můstku a pustil se dolů. Jak byl malý, nikdo si ho ani nevšiml. Ale když letěl vzduchem a mával a křičel radostí, pohlédli všichni vzhůru a strnuli. Jitík letěl vysoko nad jejich hlavami a přistál měkce v místě, kam ještě nikdo před ním nedoskočil. Diváci, kteří se tu shromáždili, nadšeně tleskali a volali. Už se ale začalo smrákat a Jitík musel domů. Nevadí. Budu ho sledovat dál a vše o jeho sportování vám zase ráda povím.

Jitík plave v bazénu

Než vám povím o dalších dobrodružstvích malého Jitíka, musím se zastavit u jeho zvláštního strachu z vody. Nevím, kde se vzal. Možná už v prvních měsících jeho života, kdy ho maminka koupala ve vaničce. Většinou nemluvnat se to líbí, ale Jitík ve vaničce jen křičel a křičel a chtěl ven. Když byl v mateřské školce a paní učitelka vzala děti do bazénu, všechny se radovaly, jen Jitík se rozplakal. A tak to šlo až do května, kdy děti poprvé navštívily atrakci, které se říká Vodní svět.

Děti si Jitíka dobíraly: „Tak co, hrdino? Zase zůstaneš na břehu?“ A smály se mu tak dlouho (zvláště ta copatá Lucinka ze sousedství), až se rozhodl. Skočil do vody, plácal kolem sebe rukama, a když zjistil, že voda není hluboká, že nohama dosáhne pohodlně na dno a že se nad vodou udrží, předvedl něco, co ostatním vyrazilo dech. Odvážně se pustil do větší hloubky, tam se chytil za žebřík, po kterém se lezlo na skokanskou věž, a vydal se po něm vzhůru. Stoupal výš a výš, a když na konci žebříku byla už jen taková betonová plošina a pod sebou viděl své spolužáky, kteří na něho hleděli s otevřenou pusou, trochu se mu roztrásla kolena, ale skočil. A nebyl by to Jitík, kdyby si nevzpomněl na ten

předlouhý let na lyžích a na všechny ty sportovní kousky, které uměl jenom on. Udělal ve vzduchu přemet a ještě jeden a vzorovou šipkou se dotkl hladiny bazénu a zmizel pod vodou. Když se opět vynořil, uvítal ho potlesk, jaký snad ještě neslyšel. A netleskaly jenom děti, ale všichni, kdo Jitíkovo počínání na skokanské věži sledovali.

Od té chvíle byl králem bazénu, a když se na něho copatá Lucinka poprvé v životě s obdivem usmála, cítil se jako v sedmém nebi. A příčina jeho úspěchu? Dokázal překonat strach, s vodou byl od té chvíle kamarád a nikdo ze spolužáků se mu už nikdy nesmál.

Ale musím to dopovědět celé. Všechno jsem viděla na vlastní oči. Za Jitíkem jsem zašla, pochválila jsem ho, ale také jsem mu řekla, že riskovat na vysoké skokanské věži nebyl právě nejlepší nápad. Člověk by nikdy neměl dělat věci, při kterých by se mohl zranit. Svě mamince a tatínkovi by jenom přidělal starosti a sobě bolest. Jitík to uznal a chtěl, abych si s ním šla zaplavat. To víte, že jsem neodmítla. Vodu a plavání mám moc ráda. A Jitíka samozřejmě taky...

Jitík
na kole

Určitě si vzpomínáte na první příběh, ve kterém jsem vám Jitíka představovala. Jistě vám neušla zmínka o tom, jak na svém malém horském kole vyjíždí a sjíždí po cestičkách petřínskou stráň v Praze. To samo o sobě je velký sportovní výkon i pro dospělé, natož pro malého chlapce. Ale Jitík se s kolem snad narodil. Neberte to doslovně, ale už ve dvou letech proháněl koloběžku a pak dostal od tatínka kolo.

Jeho radost nebrala konce a hned druhý den ráno ho chtěl vyzkoušet. Tatínek tedy vzal Jitíka do Stromovky a tam si chlapec zajezdil do sytosti. Lidé se otáčeli v údivu nad jeho radostí a šikovností. Na jaře se ve Stromovce také zúčastnil prvních dětských závodů. Snad ani nemusím dodávat, že patřil k nejlepším.

No a pak ho tatínek vzal na Petřín. Ten prudký kopec mu trochu vyrazil dech. To víte, že ho napoprvé ani zdaleka nevyjel. Ale když se chce, když člověk nepospíchá a cvičí, může dosáhnout i zázraku. Tomu se říká MÍT PEVNOU VŮLI. A Jitík ji měl. Všichni sportovci za své úspěchy vděčí pevné vůli. Ať už to byl Emil Zátopek, Věra Čáslavská, Gabriela Koukalová,

Martina Sáblíková, Petr Čech či Jaromír Jágr. Jen ať vám o nich tatínek poví víc.

Tak se stalo, že se Jitík jednoho dne postavil na start cyklistického závodu i mezi dospělé. To nebývá zvykem, ale udělali výjimku. Odehrálo se to v Ostravě-Porubě. Nebyla jsem u toho, ale v novinách jsem si přečetla článek s nadpisem *Malý chlapec vítězem*. Hned jsem věděla, o kom je řeč. Porazil celou řadu zkušených závodníků a dostal na krk vavřínový věnec pro vítěze. Ten věnec prý byl ještě o něco větší než on...

Jitíka jsem potom dlouho neviděla. Telefonovala jsem jeho mamince a ta mi řekla, že se zamiloval do koní a že každou volnou chvíli tráví s tatínkem na závodišti v Chuchli. To mne zaujalo a rozhodla jsem se, že nejbližší sobotu se za nimi vypravím. A vám pak samozřejmě podrobně napíšu, co jsem viděla a zažila. Už se na to těším.

